

Pět roků už — to je dávká! —
to nebyla žádná válka,
a ten věčně mrtvý klid
v stavu je lid ohloupit.

Z dlouhé chvíle, lenivosti
vymýšlí si darebnosti,
dlouhá, vrta do všeho,
nic mu není dobrého.

Vydělky ty jsou prý malé,
práce málo, a tak dále,
vše co koupíš, dražota,
škrtka, věčná žebrota.

To v době, kdy burasíni
milióny velké shání,
palác blaha staví si,
zlaté časy chvátí si.

Kapitál se všude vzmáhá,
vláda mu vtom napomáhá —
tohle lidem vypráví
mnohý štúra štouravý.

Ponechte jim volné ruce,
bude z toho revoluce,
neb při volbách moh' by lid
vládě hodně vyprávět.

Proto v moudré hlavě něč
vyhlídá se nebezpečí:
"Národe, buď' na nohou,
hájit vlast' svou ubohou."

"Nepřátel nám hrozí rámeč
až tam někde na Panamě,
chce nám vzít náš kanál —
nuž do zbraní!" a tak dál.

Včera nad mistra.
V pěti provedl velikou krádež erár-
ních peněz poštovský koč. Až dosud
šťáhl tak v Uhrách jen poštmištr!

Poeste a prosa.
Ona: A mluvíte mne skutečně
tak leccílně, jak pravíte?
On: Ze můžete pochybovat! Což
bych si jinak klekl před vás do zele-
né trávy v těchto nových, světlých kal-
hotách?

Ze školy.
Učitel k žákovi: "Konopásku, po-
čítej od 1 do 100". Když byl žák a
početním hotov, ptá se ho, zdalí by
to nyní dovedl obráceně.
Konopásek, netešaje ani, aby mohl
řci, že ano, obrátí se rychle k učitel
až se spustí zase 1, 2, 3, 4, 5.

Země bez šibenického humoru.
V New Yorku jsou zločinci popravo-
vaní elektrinou. Tam tedy neznají
humor šibenický.

Katecheta: "Dej mi příklad nej-
větší šetrnosti!"
Žák: "Kdyby si někdo koupil brej-
le a koukal přes ně, na místě skrze
ně, aby je nepoškodil — ten byl by co
nejvíce šetrným!"

**"A proč vlastně jsou bílé růže dražší
než červené?"**
"To vědí, pane, bílá značí nevino-
st, a ta je nyního vzácná..."

Předkřák: "Poručej' čerstvé pre-
clifky!"
Slečinka: "Čerstvé předclifky nechci,
ale máte-li tvrdší od věrejska, kou-
pila bych je!"

**Lepší hromy, nežli ticho,
dneska nejvíce žmžde řev!**
Maďarský víc platí "jelen"
než zamiklý český lev.

Předkřák: "Všeclifky, slečinko,
jsou od věrejska a žádný není čerstvý,
jen si ráčej vybrat!"
Slečinka: "Proč tedy vyvoláváte,
že máte čerstvé předclifky?"

**"Onehdy musil hoditi uzenář 5000
tálánků do vody!"**
"Ale jděte! A proč?"
"No — aby se uvarily!"

U uzenáře.
Uzenář: Proč sobě kluku tu jater-
nici prohlížíte? Což pak nemá zrovna
tak dva konce jako jiná?
Švicko: To vim také. Ale, tahle
ta, ta má oba konce nějak moc blízko
při sobě!

**"Pane mistr, paní se dáva poručet a
máte nám z téhle staré bluzy zasklit
tu lucernu."**

Uzadití bachaře.
Bachař je člověk, který v kriminál-
ce dává bacha čili pozor na páný ob-
šťovance, aby se chovali v duchu řádu
a pravidel, platných pro kriminál.
Když se ale chovali jinak, je povinno-
stí bachaře napomenouti je, po přípa-
dě i oznámení učiniti. V kterém
kriminále tropil věrného povyk a
proto je bachař napomenul. Jeden z
vážných přítomůl k bachaři a pravil
za sebe: "Voni nám tady nemáš co
poručet, voni vědí, jich mohou z krimi-
nálu vyhodit kdykoliv a třeba na
minutu, ale mne tady musí ještě 12
roků nechat, vědí!"

**Čech-li dobyt' dřív jistá
a zachovat jej na přístě,
uhlazenou mlívu měj,
o pozdravování dbej;**
slibuj třeba modré s nebe,
ve lži překonej sám sebe,
haň ty, kdož jsou u vesla,
žeť jich snaha poklesla —
a uvidíš v krátkém čase,
jak tvá naděj povznese se.

Žid a dohazovač.
Žid hodil se oženit a zašel k spro-
středkovateli sňatků. Ten vychválil
mu venkovskou dívku a podotkl, že je
stíroek, že nemá rodiče, ale že má
pěkné věno. Žid sňal, že se na ni
pedivá a odešel. Za týden se vrátil
a pravil k dohazovači: Jak jste se
mohl opovážit a říci, že ta holka ne-
má na živu rodiče? Vždyť její rodi-
če sedějí v kriminále! — "Co pak je
to nějaký život: sedět v kriminále?",
suše odvětil dohazovač.

**Děti: Tak my ti, dědečku, přejeme
ke svátku štěstí a zdraví!"**
"Dobře, dobře! A co dělá maminka?"
"Tedy nic, ale nežli jsme šli sem, spravo-
vala nám kapsy, abychom pak ne-
vytrousili čtvrtičky od tebe."

Co tím chce říci český lev?
Když se na něj všechno vrhá
a staví se k odporu,
klidně nese hlavu zpřima
a též ohon nahoru.

Na vojně.
"Jen mi řekněte, Korynto, proč
tak nehybně dřepíte?"
"Já si právě vzpomínám na starou
lásku."
"I vy! Raději pucujte si kvěry!
Stará láska nerezaví a kvěry jo!"

Anglický klid.
Pokojská Mylorde, pokoj č. 7
vám nemůžeme již pronajati, protože
bo pronajala listá šperní pěvkyně...
Mylord: Dobrá! Co stojí ten po-
kej i s tou operní pěvkyní?

**Co se týká ozbrojení,
věrohodné zprávy dít:**
"Německo chce první býti
ve všem — v tom však posledně."

**Vyklačka karet: — A ta ko-
čka zde, to je faleš. Váš pan manžel
Vás podvádí. Nejřp uděláte, když
ho budete krok za krokem stopovat."**
"Ach má zlatá, to! nemožné! On
je listoněsem!"

**První universita pro ženy v Japa-
nu působí teprve po dva roky, ale již
navštěvuje tam přednášky přes 500
posluchaček. Mnoho žen a dívek při-
chází z nejvzdálenějších končin o-
stroví říše a stáří jich kolísá značně
mezi 12 a 35 lety. Jak se sdeňují,
jsou četné posluchačky již učitelkami,
jiné věnují se studiu, aby se učitelka-
mi mohly stát, a časté jsou případy,
kdy studentky po absolvování univer-
sity odjedou do Evropy nebo do Ame-
ricky, aby své vědomosti rozšířily,
zdokonalily a kromě toho rozhled
svůj rozšířily.**

Blahobytí poplatníků.
Daně pořád větší,
vydělky však menší,
pivo stouplo v ceně,
chleběček je tenčí!
Maso jde nahoru
i oděv a kůže,
a teď roste, zdá-li
lid vesle být může?

**Nejblbější temperenční zákon mají
nyní ve státě New Hampshire, neboť
tam se vyvíjejší v hostincích, tedy ve-
řejně, jména občanů, jimž je zakázáno
prodávati Hovny, a dělá se jim tak
zákonitě veřejně ostuda. Ze může ta-
kové darebactví ve Spoj. Státech exi-
stovati, je skutečně ku podivu.**

**Nejmenší pokrok socialismu v Ně-
mecku se jeví v jeho největším státě
Prusku. Tam se sice také socialisté
číní, ale nepokračují přece v tom
poměru jako jich soudruzi v jiných,
mnohem menších německých zemích.
Patrně jest pruské volnictví socialist-
mu hnutí na velkou překážku.**

**Na západě slunce klesalo rychleji...
zmizelo náhle tálnouce za sebou dlou-
hý, červený proud... Mrak stál ještě
několik minut nad vlnami, teď jest
červenější, jako skvrna krve, prozra-
čující vraždu.**
Červený svit zůstal v očích espado-
vých; ale nevěděli, je-li to poslední pa-
poušek slunce či poslední záblesk zů-
věho oka býkova, kteréhož právě tak
šťastně skoli a jehož smrt vynesla mu
lásku nejkrásnější deery Španělska...
Čili vřítku při vzpomínce na El Mi-
co... Než, co, známé píece Lorenzu:
v lásce poslouchá toliko vrtochů své-
ho srdce a svého těla... Před šest
měsíc byl to Garcia; potom to byl

Najdete kotvu a plavěčka.

Chlapík.

"Co, vy mlukové mi budete povídat něco o potápění? To já jednou
vydržel tři hodiny pod vodou!"
"Když jsem nemluvil!"
"Tak! Myslíš, že lhu? Tamhle pod tou studnou jsem ležel od dvaná-
cti do tří odpoledne."

Mezi opicemi.

"Račte prominout, pane Pavláne, že Vám nemohu podat ruku předně."

Půjčka za oplátku

"Ale, pane doktore, čím to je, že mi pořád nic nepomáháte? Víte, co
mi o vás řekl jeden můj přítel? Že přý jste zverložitka!"
"Ale, ale — a vy jste si to nechal líbit?"

O ženách, pro ženy.

Dr. Sára Hackett Stevensová, jedna
z prvých a největších úspěchů do-
sáhnulých ženských lékařek v Ame-
rice, rozemohla se před nějakým ča-
sem velmi nebezpečně, tak že o život
její panují obavy. Dr. Stevensová za-
bývala se nejen lékařskou prací, ale
sledovala také účeje humanitní a ve-
lou horlivostí. Pomáhala zakládati
různé stravní domy a noclehárny pro
chudé a opuštěné ženy. Nemoc svoji
př si přivodila přepracováním.

St. Louisští nemají štěstí se žena-
mi, které na avétové výstavě mají ri-
diti ženské oddělení a starat se o
slabé pohlaví bylo tam důstojně zastu-
peno. Největší vlnky zářivý boj o
předsednictví ženského výboru řed-
telského (lady managers) a když ko-
nečně předsedkyně stala se manželka
Jamesa L. Blaira, prasila celá její
sláva najednou jako bublina. Můž její,
jez by právnické vystavil komise,
byl před celým světem odhalen co zlo-
děj a podvodník. Aby udělal konec své-
mu pochybenému životu, pokusil přý
se již dvakrát o sebevraždu. Paní
Blairová, aby mohla uspokojit nejna-
lehavější požadavky věřitelů, prodala
skvostné kočáry, koně, umělecké sbír-
ky. Samo sebou se rozumí, že odstoupil
z místa předsedkyně ženského komise,
neboť by je nemohla zastavěti a pom-
pou, jaké úřad ten vyžaduje.

Ženských studentek na zdejších u-
niversitách, kolejších a technických
školách přibývá poměrně rychleji než
mužských studentů. Počítají se o tom
následující číselce: Roku 1890 bylo
zde 44,926 studentů a 10,761 student-
tek, r. 1895 62,653 proti 19,071, roku
1900 72,159 proti 26,764 a r. 1901
konečně 75,472 mužských studentů a
27,879 studentek. Počet ženských stu-
dentek se tedy od r. 1890 do 1901 zvý-
šil o 155 procent, kdežto mužských
studentů za tuž dobu přibýlo jen 70
procent.

V Londýně konala se nedávno vý-
stava nemluvit a byla obslána 40
stílnými, dobře živými, zdravými
dětmi. Mezi nimi našlo se sedmáct
párků dvojčat. Požadatel výstavy li-
toval v zahajovací řeči, že nebyla za-
sádná žádná trojčata, ale vyslovil na-
ději, že tomuto cítenému nedostat-
ku při nejbližší výstavě bude odpomo-
ženo. Oznamuje se také, že malí kon-
kurenti chovali se příměněně důleži-
tosti okamžiků, jež na výstavě zazřili,
a že zřídka kdy jich křičelo najednou
více než sto. Dřívky byly zavazeny a lé-
kaři důkladně vyšetřeny. Ceny pak
rozdány byly těm, které uznány byly
za nejlepší vyvinuté a za nejzdravější.
První cena příkřnuta byla 12½ měst-
ce starého hořku, synkovi pouliční-
ho zametáče. Matka jeho byla nemálo
přsnou, když přijímala blahopřání po-
datelce. Samo sebou se rozumí, že
všechny ostatní vystavující matky by-
ly přesvědčeny, že ceny byly příkřnu-
ty nespravedlivě a že vlastně je měli
dostati jich potomci.

Jednoho odpádně v řádu právě u-
plynulém konala se svatba mladé mi-
lence May Goelové s anglickým
vévodou z Roxburghu, osobně nepat-
rým potomkem anglicko-škotské ro-
diny, jež šlechtický titul je starý a
v Anglii vymoce vážený. Jíz tolik ame-
rických dědiček koupilo si více méně
zvučné tituly šlechtické, k čemuž ná-
dávkem obdržely více méně sedlá-
manžely, že by ani svatba slavné Goe-
lové nebyla vzbudila žádnou pozornost
širokých kruhů obecenstva, kdyby se
při ní nebyly udály výstupy, které
jsou časovým americkým obrázkem a
zaslouží projednání. Před episkopál-
ním kostelem sv. Tomáše na 5. ave.
shromáždilo se velké množství ele-
gantně oděných žen, které ani polce-
ti nemohli udržeti v mezích. Když vůz
s nevěstou přjel, běžely ženy až k ně-
mu a která mohla se rukou dotknouti
svatebního šatu nevěsty, zhotovené-
ho z bělostného atlasu se šlutými
krajkami, byla nevslovně šťastnou.
Jen různým zakročím čtených polce-
tů bylo nevěstě možno vystoupiti
z kočáru a jíti do kostela. U vcho-
du ke kostelu byla tlačence žen tak
děsnou, že policie jen s největší ná-
mahou mohla svatebnímu průvodu u-
činit místo. Kostel sám byl plničký
žene a policie zase musila s veškerou
svou rázností, která snadno zaměně-
ná býti bezohledností a surovostí, se
postarati o místo pozvaným hostům,
jichž bylo asi tři sta. Některé ženy,
aby nebyly z kostela vypuzeny, vlezly
do různých otvorů a úkrytů, odkud
sice nemohly nic viděti, kde však a-
sposi mohly něco slyšeti. Mnoho žen
trhalo květiny, palmové listy a podob-
né části vyzdobu kostela, aby měly
jámátku. A ženy, které páchaly tyto
bláznivé koucky, náležely vesměs k
bohatým aneb aspoň zámožným tříd-
ám. Zvědavost a uctívání bohatství a
titulů učinily ze žen a dívek, které
jiný si velice potpří na důstojný vy-
stupování, výhranice nejhorší dru-
hy. Když ženy dělníky, nebo vůbec
jen ženy méně elegantně a bohatě o-
děné, byly si počínaly takovým způso-
bem, jistě by jich byla policie velkou
řadu pozatýkala. A při tom ještě mu-
sí zadržeti okolnost, že ženy americké
msto aby takové taktiky, která si ku-
pule titul a manželka, daly na jeho
svoje opovření, tlačí se k ní jako k
bytosti vyšší. Jest to charakteristický,
časový obráček, ale je velmi smut-
ný.

Stojte v blízké loži, krásná herečka
Lorenza Suarezová, slavná představi-
telka velikých tragédií, posílala mu s
očima šleřma polibek za polibkem o-
běma sepnutými rukama — Lorenza
Suarezová, milenka El Micova!
Moreno se sňal a v ustávicím de-
seti předmětů zdřivil klenot a přitiskl
jej k srdci ukláněje se herečce.
"La oreja — ucho!" volalo se.
Předsedá zápasu, vévoda de Veragu-
ska, rozkázal, aby ucho býkovo bylo
dáno triumfátorovi. Jeden chulo u-
fřil je a podal mu je kleče na kolena.
Pak mečí ve zvucném trysku vy-
vrazil z torlu a červenými dvěmi...

"Done Eusebio!"
Espada se otočil k malému chulovi,
který jej volal, právě když vycházel
zadními dveřmi z cirků.
"Co mi chceš, hochu?"
"Chlapec vytáhl opatrně list z kap-
sy.
"Od jedné krásné dámy, done Eu-
sebio..." řekl...
Moreno vzal listek a četl: "Násle-
dujete hochu, jenž vám přinese tento
listek. Očekávám vás a miluji vás.
Lorenza." Přemáhaje své překvapení
a svůj zmatek, otázal se:
"A kam mne máš vésti, milý př-
teli?"
"Do jedné villy u bran města... Na
pobřeží..."
"Palác de las Rosas?" tázal se Mo-
reno věda, že jest to jméno villy krá-
sné herečky.
"Ano, done Eusebio... Vy to víte?"
"Dobrá, nepotřebuji tě... Půjdu
sám..."
"Dobře, done Eusebio... Jste očeká-
váni před osmou hodinou..."
"Díky, hochu... Na, zde něco pro
tebe..."
Dal mu několik stříbrných peněz do
ruky.
Hoch zmizel... Moreno zahall se
do pláště, vtlačil si do očí plstěný klo-
bouk se širokou střešou a předměstím
zamřil k moři.

Přšel na nábreží, když slunce zka-
šinalo na atlantickém obzoru. Řekl
bys, že ve stejné vřši s nebem hnilob-
ně zeleným jest otevřený otvor cyklo-
ské pece, jež šřtí až k zemi, přes silné
vlny, čáky proud roztaženého kovu.
Ve vřši vznášel se dlouhý, rozřepený
mrak ržový, ržové barvici bělé palice,
vzřícený na břehu moře. Hluboké
ticho padalo na nábreží; nebylo slyše-
ti nic, než občas křik racků, tichý šum
vlnobití na písku, několikrát zastěká-
ní z města.

Na západě slunce klesalo rychleji...
zmizelo náhle tálnouce za sebou dlou-
hý, červený proud... Mrak stál ještě
několik minut nad vlnami, teď jest
červenější, jako skvrna krve, prozra-
čující vraždu.

Zlatý řetěz.

Napsal G. Maurevert. Z francij
přeložil Eugen Polak.

Esta muerto!... Domnívali se, že
jest již přibodnut k ohradě a že o-
kamžitě bude mrtvej!
Z celého cirků jediný výřik hrů-
zy vystoupil k tmavé obloze.
Tenká cepel Eusebia Morena ohnula
se do oblouku a jako sklo se zlomila
o tlustou kůži býkova.
Než espada, jako zrakem zachrá-
něný, málky sice, však se zrakem vy-
jeveným a se zasinou tváří, tělo máje

uzavřeno mezi dvěma zhrvacními ro-
hy, hluboko zarazenými do ohrady,
sevěřnými píseční opřáje se o tvrdé
čelo zvířete, pokoušel se vyprostiti se
ze svého hrozného zcezení!
Obecenstvo náhle porozumělo a ti-
cho ústupu rozhodilo se v areně...
"Pozor, Moreno!"
Do zápasité skočil torero Salvador
Lopez, štíhlý a svalnatý Castilian,
nazývaný El Mico (opice) pro svoji
obzvláštní mrštnost a malou černou
postavu, chvějel se zvláštním poču-
báváním svalů.
Chytil býka za ohon, kroutil jím a
právě v tom okamžiku, kdy zvíře ko-
nečně vytáhlo rohy ze dřeva, táhl je
s největším úsilím do zadu, nutě je,
aby se otočilo.
Třináct bodů zdřivil se Moreno
na zbrádlí; zachráněn!... Gracia!
Štiskl ruce Lopezovy a za potlesku
vřel jej obja.
Býk byl již daleko, přivážen pohy-
by chůlí a bandedilloř.
Moreno vzal nový meč, jehož ostří
a povnost tentokráté pečlivě zkusil, a
dal znamenat svým lidem, aby vřábili
li zřepě k němu. Smrt, odzvoněná,
nutně vypády akončeny. Od té chvíle
byl to souboj na život a na smrt člo-
věka se zvířete.

Espada, atletický Andalusan a u-
mírněným čelem, chvil znova počítá ú-
tok, který by ho byl málem stál život.
Za napjatého očekávání obecenstva
přivedl býka, lákaje jej pohyby své
mušety, před loži presidentovu a zřít-
liv ruce, opřel se o ohradu.
Zvíře, malý to býk hrnatý, černý
a ohnivý, zastavil se před ním na de-
ku meče. Jeho odměněné odchybné
nadzřívávalo bandedillo přitřně-
ně černou křví. Z tlamy stékaly mu
husté sliny zbarvené krví. Pohřžilo
na torera očima vyvalenými a černo-
náma, plnými ohně, jako by hypnoti-
sovaně chladným pohledem svého ne-
přítelce.
Patnáct tisíc srdcí bilo o překot před
tímto tichým a posledním pozorová-
ním.

Náhle býk zdlonhavě zabučel, po-
kročil a sňžil s rozmyslem ostré špi-
čky rohů. Torero rychle vztáhl ruku
a bledý lesk ocell zmizel v šři zvíře-
te!... S rohy spuštěnými započítalo
se jedné kolena a téžce se svalilo k no-
hám Morenovým, jenž chladnokrevně
stál třímaje malý meč v prstech.
Od dola až nahoru areny bouře pot-
lesku valila se k vítězi, nádhernému
v křiklavém oděvu z červeného hedvá-
bí, protkaného zlatem. Osoušel pomlu-
lu zkrvacenou ocel v červených záhy-
bech své mušety, zatím co zbžující
rozčilení lidu vyvolávalo v jeho pro-
stě duši nesmírnou pýchú nějakého
barbarského krále.

Klobouky, hole vějře, pomoranče,
doutníky, klenoty a květiny — popla-
ce se skládány nadsením za jeho
heroism — sňhaly se k němu se
všech stran cirků.
Težký zlatý řetěz zasáhl ho dokonce
na prsou. Torero zdřivil oči k m-
stu, odkud se mu dostalo tohoto zna-
mení obdivu, a tvář klidná s rysy ja-
ko z bronzu zazářila paprskem rado-
sti...
Stojte v blízké loži, krásná herečka
Lorenza Suarezová, slavná představi-
telka velikých tragédií, posílala mu s
očima šleřma polibek za polibkem o-
běma sepnutými rukama — Lorenza
Suarezová, milenka El Micova!
Moreno se sňal a v ustávicím de-
seti předmětů zdřivil klenot a přitiskl
jej k srdci ukláněje se herečce.
"La oreja — ucho!" volalo se.
Předsedá zápasu, vévoda de Veragu-
ska, rozkázal, aby ucho býkovo bylo
dáno triumfátorovi. Jeden chulo u-
fřil je a podal mu je kleče na kolena.
Pak mečí ve zvucném trysku vy-
vrazil z torlu a červenými dvěmi...

"Done Eusebio!"
Espada se otočil k malému chulovi,
který jej volal, právě když vycházel
zadními dveřmi z cirků.
"Co mi chceš, hochu?"
"Chlapec vytáhl opatrně list z kap-
sy.
"Od jedné krásné dámy, done Eu-
sebio..." řekl...
Moreno vzal listek a četl: "Násle-
dujete hochu, jenž vám přinese tento
listek. Očekávám vás a miluji vás.
Lorenza." Přemáhaje své překvapení
a svůj zmatek, otázal se:
"A kam mne máš vésti, milý př-
teli?"
"Do jedné villy u bran města... Na
pobřeží..."
"Palác de las Rosas?" tázal se Mo-
reno věda, že jest to jméno villy krá-
sné herečky.
"Ano, done Eusebio... Vy to víte?"
"Dobrá, nepotřebuji tě... Půjdu
sám..."
"Dobře, done Eusebio... Jste očeká-
váni před osmou hodinou..."
"Díky, hochu... Na, zde něco pro
tebe..."
Dal mu několik stříbrných peněz do
ruky.
Hoch zmizel... Moreno zahall se
do pláště, vtlačil si do očí plstěný klo-
bouk se širokou střešou a předměstím
zamřil k moři.

Přšel na nábreží, když slunce zka-
šinalo na atlantickém obzoru. Řekl
bys, že ve stejné vřši s nebem hnilob-
ně zeleným jest otevřený otvor cyklo-
ské pece, jež šřtí až k zemi, přes silné
vlny, čáky proud roztaženého kovu.
Ve vřši vznášel se dlouhý, rozřepený
mrak ržový, ržové barvici bělé palice,
vzřícený na břehu moře. Hluboké
ticho padalo na nábreží; nebylo slyše-
ti nic, než občas křik racků, tichý šum
vlnobití na písku, několikrát zastěká-
ní z města.

Na západě slunce klesalo rychleji...
zmizelo náhle tálnouce za sebou dlou-
hý, červený proud... Mrak stál ještě
několik minut nad vlnami, teď jest
červenější, jako skvrna krve, prozra-
čující vraždu.

Červený svit zůstal v očích espado-
vých; ale nevěděli, je-li to poslední pa-
poušek slunce či poslední záblesk zů-
věho oka býkova, kteréhož právě tak
šťastně skoli a jehož smrt vynesla mu
lásku nejkrásnější deery Španělska...
Čili vřítku při vzpomínce na El Mi-
co... Než, co, známé píece Lorenzu:
v lásce poslouchá toliko vrtochů své-
ho srdce a svého těla... Před šest
měsíc byl to Garcia; potom to byl

Lopez, nyní jest to on, Moreno. Jest
řetba přibodnuti avé štěsti, jak př-
cházil...
Zřechlil krok zanechávaje za sebou
poslední villy... Nepotkával již ni-
koho na nábreží!... Na konci řemes,
zakřýl hlavou vysokých její, stál pa-
lác de las Rosas, jejíž fantazie herečky
zobudovala na tomto pustém místě po-
břeží... Kvapil, máje nyní na spěch,
aby přitiskl ko svým rtům ry Loren-
ziny, červené jako mach, chutné jako
jablko, aby seřfel její obědné zůlo se
zlatou šři; aby vášnivě hlbal hrdě
vrkoce milencejny...
"Bravo, Eusebio!" zvolal náhle ně-
jaký posměšný hlas... Vřborně, je-
li přesej v dostaveničku!"
Nějaký stín vyšel z výklenku skal a
pokročil k němu... El Mico!... On
zde v tuto dobu!...
Myslenka hrůzy zmoenila se myslí
Morenovy...
"Přesej v dostaveničku, Salvatore?"
odvětil hlasem smutným bylo žostí ho-
stěné... "Co tím chceš říci?"
"Víš to dobře, Moreno, víš to dobře!
... Listek! Ah, ah!..."
El Mico vypukl ve smích křečovitý
a bolestný, jež smutnou ozvěnou opa-
koval skalní stěny.
"A také zlatý řetěz, Eusebio...
Ah, ah!... Myslíš tedy, že jsem tě
neviděl zvednouti zlatý řetěz?...
Znáš jej dobře, neboť já jsem jej dal
Lorenze..."
"Mico, ujlášt'uj tě, nevěděl jsem."
"Ah, ty jsi nevěděl, Eusebio!"
"Ah, ty jsi nevěděl! Lorenza ti po-
slala řetěz — ale já ti poslal listek!"
Moreno četl o krok...
"Ty! Ty!..."
"Ano, já Eusebio!... Miluje tě krá-
sná Lorenza... Řekla mi to, a já tě
nenávidím! Chápeš, Eusebio, nená-
vidím tě na smrt!..."
Vytáhl z kapsy dlouhý nůž a otevřel
jej; šleřko pochmuřeno zaskřípilo.
Moreno couvl zpět...
"Chceš mne zabít, Mico! A zachrá-
nil jsi mi právě život!..."
"A ty jsi zachránil život mně před
týdnem... Jáme vyrovnáni!..."
A pak, nevěděl jsem prve, co vim ny-
ní!..."
Moreno rozhall plášt' a nastavil
prsa.
"Dobrá, Salvatore, řekl tiše... "Zab-
mne tedy, když chceš..."
El Mico pokrčil rameny...
"Nejsem vrah, Eusebio... Chceš tě
ovšem zabít, ale v řádném souboji,
nůž proti nůži."
"Nemám zbraně," řekl Moreno.
Morano zřikřil ruce na prsou.
"Lhal jsem, Lopez, jsem ozbrojen.
Ale nebudu se s tebou bití!... Můžeš
mne zabít chceš-li..."
El Mico pokročil k Morenovi.
"Ty že se nebuděš bití, Eusebio?...
Já však vim dobře, že budeš!"
Udělil jej do obličje.
Se zřivým výkřikem, nůž v pěsti,
Moreno hnul se po El Micovi...
"Dábel!... zabij mě, Lopez!..."
El Mico ukázal rukou ke skále a
řekl hlasem náhle klidným:
"To jest možné, Eusebio... Ale
dříve pojď se mnou pomodlit se k
Panně..."
Zamřil ke skromné bílé soše, ztrá-